

ginci naselili na tem otoku zaradi njegove rodovitnosti, je pod smrtno kaznijo prepovedano Kartagin-
cem pripovedovati o tem otoku, da bi prebivalci tega
otoka ne mogli napraviti kake zarote proti Karta-
giniji in škodovati njenemu blagostanju“.

Kolumb je prenehal.

— Taki izreki sumljivih pisateljev, — je rekel
hitro Talavera, — nimajo nikakega pomena in so
šteti v ono vrsto pravljič, kakor pripovedke o zgub-
ljeni Atlantiki, Hesperiditnih vrtih, o Meroni in vrtu
Blaženstva. Ne nadlegujte nas, gospod Kolumb s ta-
kimi stvarmi in navedite tehtnejših dokazov.

— Vi imate to za izmišljotine, velečasti gospod
predsednik, — zaklical je Kolumb ne brez sarkazma,
— in te izmišljotine niso družega, kakor pojavi vse-
svetnega duha. Vera oživja, dvom pa ubija. Največje
stvari, ki so se kedaj zgodile na zemlji izhajajo od
vere. Po čem se je ravnal Andrej Bijanko, ki je na
svojem zemljevidu, ki je izšel 1448., naznačil otoke
Zelenega Nosa, predno so jih odkrili Portugalci? Bi
vi to označenje Bijankovo tudi zmatrali za prazno
izmišljotino? In dobro se je obneslo v dejanju!... Pe-
ljalo je ves narod na pot odkritij novih dežel...

(Dalje sledi)

Poučni in zabavni drobiž.

Kneževina Lichtenstein, samostojna majhna država
na meji avstrijske dežele Predarelske, je menda jedina v Ev-
ropi brez dolga in brez vojakov, dasi ni bil njen vladar, knez
Liechtenstein že 20 let doma. Kneževina ima svojo ustavo in
svoj parlament. Napredovala pa tudi ni za las od nemško-
avstrijske vojske l. 1866. Tedaj je bila v zvezi z Avstrijo.
V mirovni pogodbi je Avstrija čisto pozabila na svojo zavez-
nico, zato je še danes kneževina formalno vojskina nasprotnica
Nemške. Po omenjeni vojski so odslovili še tisto malo vojakov
in vendar je ta državica danes varnejša pred sovražnikom
nego katerakoli evropska. Prebivalcev šteje 9434 polovico
moških, polovico ženskih, zato je tudi v tem pogledu vse v
soglasju.

Strela z jasnega neba. Pred nedavnim so v Berlinu
občudovali nenavadno naravno prikazen. Okrog dveh popoldne
je švignil z jasnega neba čudno žareč se blisek. Vse hiše v
okolici so se zagrnile kakor v rudeč plamen. Koj nato je
močno treščilo, kakor bi se razletela zaloga smodnika. Stresek
se je spremenil v votlo bobnenje, ki je trajalo jedno minuto
in 12 sekund. Pok je bil tako močan, da so ljudje na cestah
obstali.

Novice.

Občni zbor Družbe sv. Cirila in Metoda

(Konec.)

Toda, žal, žal, da zdaj še ne moremo in ne smemo
peti tako. Noč in dan še kuje sovražnik orožje, še divja
huda bitka za obstanek našega naroda na vsej črti. Glavni
skupščini „Schulvereina“ o letošnjih binkoštih v Brnu in
„Lege nazionale“ v Kopru sta pokazali kaj črne nove. Prva
se je branila izpustiti iz svoje srede glavne podpornike —
žide; druga je pa, kakor je razkril zadnji teden neki slovenski
dnevnik, na dovolj predrzen način razodela, da je škiljenje

čez avstrijsko mejo nekako glavni smoter njenega delovanja.
In taki sosedje, ki nam bi rajše danes kakor jutri raztrgali
sveto geslo, zapisano na naši trobojnici „vse za vero, dom
in cesarja“, naj bodo naši prijatelji? Ne, mi jim ne zaupamo!
Poročilo sicer pravi, da se „Schulvereinovi“ dohodki sušijo,
ker požidovljenim Nemcem zmanjkuje idealnosti, in zato so
sklenili nekatere zavode na Češkem odpustiti. Toda idealnost
(recte brutalnost) bi že imel nemški medved, manjka mu le
poguma nasproti češkemu levu. Pri zavednem češkem narodu
„Schulverein“ res nima nikakega vspeha. Toda vspeh ima,
žalibog, mej Slovenci. Zato „Schulverein“ niti krajcarja ni
sklenil manj izdati za napade na slovensko narodnost. Da, še
hvalili so se v Brnu, da berolinske marke dobro delujejo na
južni nemški meji, namreč mej Slovenci in blatili so prav
ostudno posebno slovensko duhovščino, ki jim s svojim de-
lovanjem črta račune. Previdnosti je tedaj posebno nam Slo-
vencem treba, če tudi nekateri optimisti trdijo, da se bliža
že konec boju, ker „Schulverein“ hira. Gorja nam, ako bi
zadremali v nehajstvu, meneč, da nas Nemci le sladko zibljejo.
Po dolgih bojih nimamo še dostojne, od občine vzdrževane
slovenske šole v Gorici, nad dve leti že ne dobimo odgovora
na utemeljene pritožbe v Trstu, nemški časniki so še vedno
polni napadov na pol slovensko gimnazijo v Celji, šolstvo
naše na Koroškem je zatirano, kakor je bilo, Devin, Jesenice
itd. so v nevarnosti, in mi naj bi roke križem držali, ali pa
obupni orožje proč pometali. Prepričan sem, da porečete: Ni-
kakor ne! Konec boja bo pač prišel gotovo, čim pogumneje
in čim bolj jedini mej seboj se bomo borili v prihodnje.
Končam s vsklikom: „Slovenci, ne vdajmo se, dokler nam
ne napoči pravične zmage dan!“

Blagajnikovo poročilo se je z jako živahnim odobra-
vanjem vzelo na znanje.

Nato je bila volitev predsedstva. Predsednikom je bil
zopet voljen gosp. T. Zupan, v odbor pa izstopivši odborniki
Anton Koblar, Luka Svetec in Ivan Hribar, za nadzornike
pa Oroslav Dolenc, Martin Malenšek, Franc Povše, Franc
Ravnihar in Ivan Vrhovnik, za rabsodnike pa gg. Andrej
Kolar, dr. Franc Munda, Franc Stare, dr. J. Zupanec in Dra-
gotin Žagar.

Podpredsednik g. Luka Svetec je poročal o lanskim
predlogih dr. Vilfana in V. Globočnika, naj bi podružnice pri
zborovanjih zastopali njih načelniki in bi v glavnem odboru
bili zastopniki vseh kronovin, koder bivajo Slovenci.

Na to je g. Pogačnik iz Podnarta predlagal, naj bi
prihodnje skupščine v bodoče bile zunaj Ljubljane. Potem se
je izvolilo odposlanstvo iz g. Zupana, Svetca in dr. Svetine,
ki je šlo k deželnemu predsedniku izraziti neomejeno udanost
družbenikov presvitlemu cesarju. Predsednik je na to zaključil
zborovanje.

Po zborovanju je bil banket v Sokolovi telovadnici v
„Narodnem domu.“ Udeležilo se ga je 130 oseb. Predsednik
g. Tomo Zupan je najprej napil cesarju, in razlegali so se
živahni živio-klici po dvorani.

Podpredsednik g. Luka Svetec je napil predsednikoma
Čitalnice in Sokolu dr. Bleiweisu in dr. Tavčarju, ker sta
omenjeni društvi družbi prepustili svoje prostore. Drž. posl.
g. Spinčič je napil družbenem načelniku Zupanu. Omenjal je,
kako se je nekdanj zatirala naša narodnost pod plaščem vere,
sedaj se pa pod plaščem omike. Pri banketu je pel ženski
kvartet „Struna“. Tajnik Žlogar je prečital došle telegrame in
s tem je bil oficijelni del banketa končan.

— **Krščansko-socijalna slovenska stranka** kandi-
duje g. dr. Gregorič-a, zdravnika v Ljubljani za državno-
zbornskega poslanca, namesto pokojnega kanonika Kluna, ter
izreka nado, da se bodo po teh načelih zjediniili slovenski
državni poslanci na Dunaju v jeden tabor.